

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 323/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] zastúpenej AK Kovácsik s.r.o., Plynárenská 7/A, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra sp. zn. 4Tp/22/2026 z 15. apríla 2026 a proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tpo/16/2026 z 23. apríla 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) 10. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2, 3 a 4 ústavy, svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) dohovoru uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4Tp/22/2026 z 15. apríla 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4Tpo/16/2026 z 23. apríla 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutých uznesení a taktiež nariadiť dočasné opatrenie spočívajúce vo vydaní príkazu na zdržanie sa výkonu jej väzby.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je obvinená z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Po slovnej hádke mala fyzicky nožom napadnúť svojho druhu (poškodeného) v úmysle usmrtiť ho, pričom tento zraneniam podľahol.

3. Osobná sloboda sťažovateľky bola obmedzená 12. apríla 2026 o 01.10 h.

4. Napadnutým uznesením okresného súdu bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku väzba nebola nahradená jej písomným sľubom a podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými jej námietkami. Tvrdí, že skutok v danej fáze konania nie je objasnený do tej miery, aby bolo možné vychádzať z jedinej skutkovej verzie, že jej prvotná výpoveď vznikla v psychicky a toxikologicky sporných podmienkach, že susedom poskytnutý videozáznam nezachytáva samotný skutok, že výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] je vecne a zdrojovo problematická a že nebola preukázaná kvalifikácia skutku ako činu na blízkej osobe, pretože súdy neskúmali dĺžku a stabilitu jej vzťahu s poškodeným. V danej veci nie je zrejmé ani len to, z čoho súdy vyvodili jej úmysel usmrtiť poškodeného. Sťažovateľka sama vypovedala, že skutok neplánovala a ani nechcela poškodeného bodnúť. Pri jej prvotnom výsluchu bol síce prítomný obhajca, avšak ona sama mala výpadky pamäte, bola pod vplyvom alkoholu a nedokázala ucelene vnímať význam úkonu. Navyše, obhajca nebol prítomný už pri jej zadržaní. Bezprostredne po zadržaní nemohla sťažovateľka kontaktovať blízku osobu a ani si autonómne zabezpečiť obranu podľa vlastnej voľby. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol, že sťažovateľka mala byť podľa lekárskeho správ ovplyvnená metadónom, marihuanou a alkoholom, avšak zo spisového materiálu (odbery a testy) prítomnosť metadónu v jej tele nevyplyva. Súdy sa taktiež nezaoberali zákonnosťou videozáznamu vyhotoveného susedom. Súdy o nej bez dôkazov vytvorili obraz agresívnej, útočnej a nevyspytateľnej osoby, avšak to len na podklade osamotenej výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola sťažovateľka vzatá do väzby, ako aj napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu:

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

11. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľka mala možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu, v ktorého právomoci bolo preskúmanie všetkých jej námietok.

12. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

14. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory

vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

16. Pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (rozsudok vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. 5. 2014, sťažnosť č. 15172/13, bod 88; I. ÚS 347/2022, II. ÚS 355/2024).

17. Pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40; IV. ÚS 274/2024). Príliš abstraktné riziko pokračovania v trestnej činnosti nemožno považovať za dostatočný základ na väzbu a jej pokračovanie (I. ÚS 409/2021, I. ÚS 189/2022).

18. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na sťažovateľkou uplatnené námietky v ústavnej sťažnosti (bod 6 tohto uznesenia) a v nadväznosti na uvedené na skutočnosť, že z predložených dokumentov nevyplýva uplatnenie týchto jej námietsk pred krajským súdom ako súdom sťažnostným. Vo svojej sťažnosti krajskému súdu sťažovateľka namietala iba to, že závažnosť trestného činu a hroziaci trest nemôžu byť jediným dôvodom tzv. preventívnej väzby, a to obzvlášť v situácii, keď pred údajným spáchaním skutku viedla riadny život a neexistuje u nej žiaden motív či pohnútk v trestnej činnosti pokračovať.

19. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním väzobného konania, ako sa sťažovateľka mylne domnieva. Ústavný súd stabilne judikuje, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc, resp. ústavnú sťažnosť odmietne ako neprípustnú (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012, II. ÚS 173/2021, III. ÚS 22/2025, IV. ÚS 352/2025).

20. Vzhľadom na uvedené nemožno akceptovať takú procesnú taktiku obvineného, ktorý si niektoré svoje námietky „ponechá v zálohe“ na účel ich uplatnenia až pred ústavným súdom, resp. ktorý po neúspechu pred všeobecnými súdmi svoju vec „inak uchopí“, aby tak dosiahol zrušenie rozhodnutia všeobecného súdu. Sťažovateľka mala reálnu možnosť namietat všetky ňou vnímané pochybenia najneskôr pred krajským súdom ako súdom sťažnostným, ktorého povinnosťou by následne bolo poskytnúť jej na tieto námietky relevantnú odpoveď, a v prípade, že by sa tieto námietky ukázali ako dôvodné, zjednať nápravu. Zjednodušene povedané, sťažovateľka nemôže pred ústavným súdom namietat, že krajský súd sa nevysporiadal s jej námietkami, keď ona sama predmetné námietky pred krajským súdom ani len neuplatnila.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu s ohľadom na tie námietky, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v skutočnosti aj uplatnila (bod 18 tohto uznesenia).

22. Krajský súd pri existencii dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti zo strany sťažovateľky [väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] odkázal nielen na samotnú povahu skutku (obzvlášť násilný spôsob jeho vykonania s nožom, ktorý mal dĺžku čepele 20 cm), ale aj na osobnú charakteristiku sťažovateľky a ďalšie relevantné okolnosti prípadu. Samotná sťažovateľka vo svojej výpovedi potvrdila, že bola osem rokov užívateľkou pervitínu a v súčasnosti užíva marihuanu, ako aj to, že sa v minulosti liečila z drogovej závislosti. Sťažovateľka taktiež sama potvrdila, že v rozhodný deň sa s poškodeným hádala a že sa spoločne opili (sťažovateľka mala vypiť 10 x 0,4 dcl vodky, tri malé pívá a užiť marihuanu, pričom nulová hladina alkoholu jej bola nameraná až približne 14 hodín po skutku, pozn.). Na zvukovom zázname, ktorý vyhotovil svedok [REDAKOVANÉ] – sused, je zachytené, ako sťažovateľka bezprostredne po skutku kričala „*ja som ho bodla, ja som nechcela*“, ako aj jej nadávky a agresívne správanie voči privolanej policajnej hliadke. Krajský súd ďalej poukázal na výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla, že keď sťažovateľka pila, boli s ňou problémy, vyvolávala hádky aj s cudzími ľuďmi a spoločne s poškodeným boli tiež napomenutí starostom obce, ktorý riešil sťažnosti iných nájomníkov na ich správanie.

23. Z už citovaných záverov podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že krajský súd sa dostatočným a presvedčivým spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení tzv. preventívnej väzby. Krajský súd pri svojom posudzovaní zohľadnil nielen povahu údajne spáchaného skutku, ale aj osobnú charakteristiku sťažovateľky, konkrétne jej problémy s užívaním návykových látok a s tým súvisiace agresívne a iba ťažko kontrolovateľné správanie, ktoré sa v danej veci malo preklopiť až do spáchania predmetného skutku. Závery krajského súdu vyjadrené v jeho napadnutom uznesení tak možno považovať za dostatočne presvedčivé, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľné.

24. Napokon, pokiaľ sťažovateľka namietla aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2, 3 a 4 ústavy, resp. svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) dohovoru, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom rozhodovania krajského súdu bolo obmedzenie osobnej slobody sťažovateľky väzbou, na ktorú sa vzťahujú osobitné záruky čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 499/2024, III. ÚS 22/2025), nie všeobecné záruky podľa čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy, resp. záruky v zmysle čl. 6 dohovoru.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu